

La Sílvia Delagneau, escenògrafa, en una de les primeres reunions, em va fer una d'aquelles preguntes que es converteixen en centrals: «Per a tu continua vigent *Blasted*? I, continua sent vàlid aquest tipus de teatre?».

Sento la necessitat de compartir per què *Blasted*. I sento que tinc dos motius senzills, tan senzills i directes com crec que s'ha de presentar *Blasted* també a l'escenari.

En primer lloc tinc, per primera vegada, un impuls d'anar als orígens. Sarah Kane per a mi és la mare del teatre que faig. Segurament no és cert que ella fos la creadora d'aquest teatre però és que *Blasted* ho fa en directe, trenca en directe amb el teatre que rebutja, el naturalista, que rebutjo jo també, per reivindicar una altra manera d'entendre l'escenari. Per a mi fer *Blasted* (per primer cop a Catalunya) no és només una qüestió de justícia teatral, sinó també és una necessitat personal de recuperar i d'entendre els clàssics.

La Sílvia es referia sobretot a la violència de *Blasted* com a tema i com a mitjà. Per desgràcia la violència, efectivament un dels temes centrals de l'obra, la violència de gènere, la guerra, és tan actual que deprimeix. Si no sabéssim que l'obra és de l'any 1995, pensariem que s'ha escrit ara. Si l'objectiu d'aquell teatre era canviar el món, doncs no, clarament no és vàlid, perquè la història ha demostrat que no ha canviat res i *Blasted* avui en dia es pot sentir més pessimista que als noranta. Però no crec que l'objectiu fos aquest.

Crec que l'objectiu no era canviar el món, sinó fer-lo més suportable. I aquí arribo al meu segon motiu de *Blasted*. I és saber per què em reconforta. Això per a mi és el més important de la seva validesa. Per què aquesta obra plena de dolor, de patiment, de sang, de violència, de tristesa, d'horror, em deixa en un estat de reconfort. He compartit aquesta sensació amb tot l'equip de *Blasted* i hem parlat de la seva honestat i valentia, de com expressa tabús i de com això ens allibera, de com tracta sobre l'amor i la compassió, de la vitalitat dels personatges, del fet que sigui una obra de teatre i ens permeti parlar-ne, de l'esperança que hi ha en la bellesa de les seves imatges, de com purga els mals sentiments, de prendre consciència... I en continuem parlant mentre la fem i esperem compartir aquesta sensació amb el públic.

Alícia Gorina, directora de l'espectacle